Maria Flavio

Hvor Ånderne Danser

Maria Flavio

Det er efterhånden længe siden. Femogtyve år for at være helt præcist, men jeg husker det, som om det var sket for blot nogle få timer siden. Det er sjældent, at man oplever noget, der kommer til at ændre ens liv radikalt, men denne weekend gjorde – måske den eneste i mit liv, der har haft så stor en betydning.

Det var langt henne på sensommeren, og efteråret burde have sat ind for længst, men sommeren blev bare ved og ved det år. Heden lå nærmest truende over landet, og det var sjældent, at jeg bevægede mig udenfor – der var langt rarere indenfor. Denne dag var jeg nødt til det. Jeg var rejst fra mit hjem for at besøge min far en sidste gang. Han lå for døden på det gods, jeg er opvokset på, og han ønskede inderligt at se alle sine børn en sidste gang. Jeg var draget hjemmefra tidligt om morgenen og havde kørt med toget i mange timer, da jeg endelig ankom til den station, hvor jeg skulle af. Jeg forlod den 1. klasses kupe, der havde været mit hjem i de sidste 6-7 timer og bevægede mig ud på perronen i Corsalos. Mine tasker var tunge, så jeg satte dem på jorden og spejdede efter et transportmiddel, der kunne bringe mig ud til min fars gods omkring 20 kilometer fra stationen. Der var ingen taxaer, så til sidst så jeg ingen anden udvej end at stå på en bus. Det var første gang i mit liv, at jeg var i en sådan, men der var ikke noget at gøre, så jeg samlede den lange kjole i i hænderne og forsøgte så vidt muligt at gelejde mig selv ind på et sæde – heldigvis var chaufføren ædel og hjalp mig en smule.

Bussen var tom bortset fra et par beskidte unger, der sad på det bagerste sæde og snakkede livligt om fodbold. Det passede mig fint, for så var jeg fri for at få snavset min dyre kjole til - mere end den var blevet i forvejen af alt støvet.

Turen varede næsten en time, så jeg havde god tid til at nyde landskabet og efterhånden væltede minderne ind over mig. Det var ellers over tre år siden, at jeg sidst havde været på min fødeegn...

…Du stirrer intenst ud af bussens vinduer og kommer til at tænke på sidste gang, du så din far. Det var en pragtfuld sommerdag og I sad og nød solen i godsets store have. I hyggede Jer gevaldigt, men pludselig begyndte din far at græde. Du stirrede alvorligt på ham og spurgte, hvad der var i vejen. Først svarede han ikke, men kiggede blot ned i jorden. Så løftede han blikket og så direkte på dig, hvorefter han sagde: ”Du bliver nødt til at rejse Maria. Der er ikke noget at gøre ved det – jeg holder ikke ud at se dig. Heller ikke dine søskende. Det hele er bare for meget.” Han hulkede højlydt. Du lagde dit hoved på hans skulder og prøvede at trøste ham, men forgæves. Han græd bare højere. ”Tag nu hjem Maria. Vil du ikke være venlig. Du minder mig for meget om din mor. Vær sød at gå. Rejs hjem, før jeg går helt i spåner og gør noget, som jeg senere vil fortryde.” Du så på ham, men han vendte sig bort. Du gik op i gæsteværelset og pakkede dine ting – du anede ikke, hvad der var i vejen, men når din far havde taget en beslutning, var der ikke noget at gøre. Du måtte adlyde. Få timer senere forlod du godset og rejste hjem til din mand. Siden har du ikke set din far. Du har lige siden håbet, at han ville bede dig om at komme tilbage til godset. Du misser med øjnene i den skarpe sol og en enkelt tåre er ved at trænge sig på. Du er dog stærk og står i mod. Pludselig er det som om, at du kan se din mor for dig. Du husker hendes søde og smukke smil, men det er svagt. Det er mange år siden, at hun døde. Du var kun 13 år, men du var i din mest sårbare alder.

Dengang var du ikke sikker på, at hun var død. Din far sagde blot til dig og dine søskende, at hun var rejst væk, og måske ville komme tilbage en dag. Du vidste godt inderst inde, at hun var rejst til de dødes rige, men du håbede og bad til, at det var sandt, hvad din far sagde. Måske ville hun komme og tage sig af dig en dag igen. Så kunne I stå og hygge Jer i køkkenet, som I gjorde det, da hun var hos dig. Efterhånden som årene gik erkendte du dog, at hun var død, og aldrig ville vende tilbage. Din far sagde det aldrig direkte, og I talte aldrig om det, men du vidste det godt.

Efter din mors død begyndte du at tage dig af store dele af husholdningen på det store gods, som din familie boede på. Din far var ikke meget for det og mente, at den slags havde i tjenestefolkene til. Du insisterede dog og fik derfor ofte lov til at lave mad og anden husholdning. Du forkælede dine søskende og din far på samme måde, som din mor havde gjort det, da hun levede.

Da du var 18 år, mødte du manden i dit liv. Det var en godsejer fra et gods længere sydpå, der var kommet til dit hjem for at tale forretninger med din far. Du forelskede dig straks i Pablo Flavio, der viste sig at have alt det, du altid havde drømt om. Han var en kærlig mand, og I begyndte at gå lange ture om aftenen, hvor I talte sammen om vidt og bredt. Kort efter bad han om din hånd, og du sagde ja. I blev gift og du flyttede sydpå til Pablos gods. Her har du boet siden og har det ganske godt. Pablo sørger godt for dig, og du mangler intet. Her kan du gå i fred og passe det store hus, på den måde, som du altid har syntes om…

…Jeg kan huske at der opstod stor ballade i huset den dag, da Allende blev valgt til præsident. Pablo sad i senatet og var derfor altid interesseret i politiske spørgsmål – noget som aldrig har sagt mig noget. Pablo kom hjem og var nærmest kridhvid i hovedet. Han ævlede om, at nu var det forbi med fædrelandet. Socialisterne ville tage alt det fra ham, som hårdt arbejde igennem generationer havde skaffet ham og hans familie. Allende ville give jorden til bønderne og til de dumme, som ikke havde forstand på forretninger. Der var en tydelig fornuft i det, Pablo sagde, selvom jeg ikke helt forstod det. Pablo sagde, at det var nødvendigt at have nogle til at bevare det store overblik og fordele arbejdet. Den slags kunne bønderne ikke finde ud af. De kunne blot arbejde og dyrke jorden. Det kunne jeg kun give ham ret i. Pablo var en god mand, der behandlede sine folk godt og retfærdigt.

På Pablos opfordring var jeg med til at danne en forening for husmødre imod Allende. Vi var en masse kvinder fra det gode borgerskab, som slog os sammen for at støtte en anden regering. Vi havde det rigtigt hyggeligt i den klub. Vi mødtes én gang om måneden og diskuterede, hvor forfærdelig Allende og hans regering var. Derudover drak vi kaffe og debaterede den generelle verdenssituation. I dag kan jeg se, at der mest af alt var tale om en sladderklub og langt fra en aktiv politisk forening, men vi havde det rart i hinandens selskab, og det er vel det vigtigste.

Foreningen blev naturligt opløst den dag, da frelseren Pinochet tog magten. Jeg kan huske, at jeg sad derhjemme og syede, da Pablo kom jublende ind. Han havde lige hørt, at Allende var blevet væltet, og militæret havde overtaget magten. Det skulle selvfølgelig kun være midlertidigt, at militæret skulle styre landet – det var jo klart. Magten skulle tilbage til befolkningen, når alting igen havde stabiliseret sig. Nu var der gået over to år og militæret sad stadig på magten, men det gjorde nu ikke så meget. Min familie og jeg havde aldrig haft det så godt som på det tidspunkt. Vi kunne få alle de varer vi ønsker os – ikke som da Allende var præsident. Da var der mangel på alt. Så længe tingene fungerede, var jeg ligeglad med hvem, der bestemte. Tingene fungerede, så jeg så Pinochet som en glimrende præsident…

…Der er dog mange ting, du ikke forstår. For en uges tid side bankede det pludselig på døren midt om natten. Pablo steg ud af sengen og åbnede. Kort efter kom han tilbage. Det var tydeligt, at han var rystet. Han sagde, at han blev nødt til at tage med de mænd, der stod udenfor og ventede. Du skulle ikke være bange, sagde han. Han ville snart komme tilbage. Du fulgte med ham ud, hvor du så to mænd i lange frakker vente på ham. Han fulgte roligt efter dem og satte sig ind i den ventende bil. Siden har du hverken set eller hørt noget fra ham. Bare du vidste, hvad der er sket med Pablo. Det må bestemt være en fejltagelse. Selvfølgelig er det en fejltagelse. Pablo har ikke gjort noget forkert, og han har altid sagt, at han nok skal klare den. Han kommer snart hjem igen – det er du sikker på.

Bussen stopper, og du ser, at du er nået frem til godset. Der er nu kun nogle få hundrede meter at gå til huset, der ligger på en bakke for enden af en sidevej. Et par kilometer længere væk kan du se den lille landsby, hvor de lokale landarbejdere bor.

Du stiger ud og tager fat i alle dine tasker. Det går ikke videre godt, så du lader en kuffert stå – den kan du altid hente senere. Herude kommer der alligevel ikke nogen og tager den.

Mens du gå op ad vejen, nyder du alle duftene, som omkranser dig. Du mindes de mange stunder, hvor du legede i græsset som barn, og hvordan du elskede at lege skjul ved vandløbet og de mange lave buske sammen med dine søskende. Du bliver et kort øjeblik tung om hjertet, da du ser at vandløbet er tøret ud i den ekstreme hede, der har hersket i den sidste tid.

Du fortsætter op ad vejen tænker på, hvordan det bliver at se dine søskende igen. Det undrer dig egentlig, at I ingen kontakt har haft de seneste år. Hvad der er gået galt, ved du ikke rigtig, for som børn holdt I altid sammen, og I var den lykkeligste familie på jorden. Det er bare som om, at I ikke længere ved, hvad I skal sige til hinanden. Som om at du har gjort de andre noget, som du ikke ved, hvad er – mystisk? Måske er I bare vokset fra hinanden. Du skubber tanken tilside og skynder dig op til godset, hvor du banker på hoveddøren. Du kan ikke undgå at lægge mærke til, hvor stille der er.

De andre

Marco – født 1941

Du har altid set meget op til din ældste storebror, Marco. Han har altid været fantastisk god imod dig, og han legede altid med dig, da I var mindre. Det er Marco, der skal arve din fars gods, og det er han bestemt den rette til. Marco har altid været fornuftig og fulgt interesseret med i, hvad din far har lavet.

Nogle år efter din mors død sendte din far Marco sydpå, hvor han blev sat til at administrere et af din fars mange godser. Siden da har Marco været bestyrer af dette, og så vidt du ved, klarer han det udmærket. Du savner Marco meget og glæder dig til at se ham igen på trods af, at det godt kunne ske under bedre omstændigheder. Du har ikke hørt meget til ham de seneste år, hvor Jeres eneste kontakt har været en begrænset brevveksling.

Pedro – født 1944

Din anden storebror Pedro er meget anderledes end Marco. Hvor Marco altid har været den åbne og

udadvendte har Pedro altid været stille og indelukket. Det var altid ham, der blev drillet, og ofte fik han skæld ud af din far, når han pjækkede fra skole for at være alene.
Pedro har aldrig været videre intelligent, men du holder virkelig meget af ham for den, han er, og som barn elskede du at overraske ham med små gaver og lignende, der kunne få hans ellers stålhårde facade til at krakelere en smule. Ofte følte du, at du var den eneste, der forstod, hvad Pedro følte inderst inde.
Få år efter din mors død søgte Pedro ind i hæren, hvor han har klaret sig godt. Han efter få år derinde udnævnt til oberst. Hvordan han klarer sig nu, ved du ikke, men han har sikkert travlt med at forsvare juntaen for alle de farer og forrædere, der hersker i landet.

José – født 1948

Din lillebror José har altid været noget af en dagdrømmer og en kunstner, og det har du altid kunne lide ved ham. Ofte sad han i solen og tegnede eller spillede på den guitar, som nogle bønder i landsbyen havde givet ham. Din far brød sig ikke om dette, men han spillede altid i smug, og du og din mor sørgede for, at din far ikke opdagede noget.
Du har ikke set José i flere år. Du ved, at han tog til hovedstaden for at studere, men hvad der er blevet af ham ved du ikke. Han droppede studierne og siden da afskær din far kontakten til ham.

Monica – født 1952

Monica har altid gået sine egne veje – det må man bestemt sige. Lige fra hun var ganske lille, færdedes hun næsten mere nede i landsbyen, end derhjemme. Noget som du ikke brød dig meget om. Hun skulle kende sin plads i familien. Du ved, at hun udviklede nogle ret rabiale venstreorienterede holdninger, og til afskrev hun familien og forlod den i protest. Hvordan kunne hun gøre det, mod den familie, der havde givet hende alt.

Anna – født 1952

Monicas tvillingesøster Anna var en mystisk pige, der for det meste sad for sig selv, eller hang i din mors skørter. Du tilbragte meget tid med hende i køkkenet, men hun sagde ikke meget. Hun sad bare og så på, når du og din mor hjalp hinanden.
Anna var meget tæt knyttet til sin tvilling, som var den eneste, hun rigtig snakkede med. Du har ikke set Anna i mange år, for pludselig en nat var hun stukket af fra hjemmet, kun 13 år gammel. Hvad der er sket med hende, aner du ikke, men du håber inderligt, at hun har det godt. Du har aldrig forstået, hvorfor hun gjorde det, men Annas veje var heller ikke lette at forstå. Bare hun har det godt.

Carlos – født 1898

Du har altid set din far som dit største forbillede af alle. Han er en god og retfærdig mand, der altid har sørget godt for sig og din familie. Da du var lille, elskede du at høre hans historier, selvom de primært blev rettet mod de små. Du kunne ikke lade være med at lytte alligevel, når hele familien sad samlet.

Isabella – født 1919

Du elskede din mor over alt på jorden, og du var altid at finde i hendes skørter, som helt lille. Da du blev ældre elskede du at stå i køkkenet sammen med hende og tage dig af de huslige ting. Du husker som fantastisk blid og smuk, som en kvinde, der absolut intet ondt rummede.

S t i k o r d

Fødelsdato: 18/4 1946

Udseende: Langt sort hår samlet i en opsat frisure, tynd, store intense mørke øjne.

Påklædning: Lang gul kjole, lange sorte støvler, mange smykker.

Personlighed: Rolig, snævertsynet, moderlig, godtroende, snobbet.

Væremåde (det der vises udadtil): Moderlig, omsorgsfuld, varm.

Menneskesyn: Man skal være klar over sin plads i livet. Konservativt. Værn om din familie og dine kære. Folk er selv ude om det, hvis det går dem skidt.

Politisk tilhørsforhold: Intet, men har været medlem af ”Kvinder imod Allende”

Psykisk tilstand: Stabil, dog en smule nervøs ved situationen, efter Pablo er forsvundet.

Mål: At samle sin familie. Finde svar på, hvorfor kontakten til de andre er gået i stå. At finde ud af, hvad der er sket med Pablo.

Generelt: Maria er en blid kvinde. Hun nyder sin tilbagelænede og konservative livsform, hvor hun har alt, hvad hun kan ønske sig. Maria kan af mange betragtes som en arrogant overklassekone, hvilket egentlig skyldes, at Maria ikke kender til andet i tilværelsen. Dog er en hendes verden begyndt at krakkelere en smule efter at Pablo er forsvundet. Det er dog ikke noget, hun vil erkende og skubber altid frygten fra sig.